

РОЗДІЛ 1

Аріанна

Зазвичай поїздка до Оушенсайда проходить спокійно, але вчора ввечері мій брат Мейсон і двоє його друзяк Чейз та Брейді дійшли мовчазної згоди, що «вип'ємо ще одненьку» означає не вицідити по одній банці пива, а налігатися блоком з дванадцяти бляшанок. Тож вони лишилися, щоб захмеліло прощатися з однокласниками на останній літній вечірці в нашому рідному місті.

Ми з моєю подругою Кемерон вирішили, що перед мандрівкою краще не дурити на вечірці, а повернутися додому раненько, щоб завершити пакувати речі для нашої останньої поїздки на пляж перед початком студентського життя.

Дорогу ми *мали б* здолати за менш ніж три з половиною години, але от уже минуло п'ять, а ми досі маринуємося в цьому клятому SUV¹. За стільки років ми вже засвоїли, що від

¹ *Sport utility vehicle* (англ. — практичний спортивний автомобіль) — маркетинговий термін для автомобіля, що має кузов універсал, а також часто систему повного приводу. SUV ще називають «паркетники», бо автомобіль має вигляд позашляховика, проте насправді не призначений для бездоріжжя (*тут і далі — прим. пер.*).

бурчить, коли я вислизаю з автівки вслід за Кемерон і підіймаюся на терасу.

Кем аж сєє, підскакуючи, щоб уместитися на краєчку поруччя. Я приєднуюся до неї. Майже одразу підходить Брейді.

— Ну це відвал усього! — трясє головою Кем, оглядаючи місцевість.

— Бляха, так, — шкірється Брейді, дивлячись на океан.

Важкі кроки позаду дають знати, що до нас приєдналися двоє інших, і всі вкупі ми крутимо головами.

Якусь мить ми вп'ятьох стоїмо мовчки, вдихаючи свіже солоне повітря та втупивши погляд у величезне — від підлоги до стелі — вікно пляжного будиночка.

Нашого пляжного будиночка, яким він став місяць тому.

Ще зі студентських часів моя мама, мами Кемерон і Брейді були найліпшими подругами, тож перш ніж одружитися з нашими татами, вони разом купили пляжний будинок. Роки минали, вони виходили заміж, народжували дітей, але завжди поверталися до нього. Потім, коли ми були малими, гадаю, стався обвал на ринку нерухомості, й усім нашим батькам пощастило відхопити собі по будиночку вздовж пляжу. Відтоді наші сім'ї проводили там кожні шкільні канікули. Ми так і не зрозуміли чому, але того самого будиночка вони не продали, і саме в нього ми збиралися ввійти, хоч він здавався зовсім не таким, яким ми його бачили в дитинстві.

Батьки його випотрошили, дещо повикидали й не лише перебудували, а й добудували. Цілковито оновили.

Будинок синій, як море, і величезний. Він має здоровезне патіо, на яке виходить масивна тераса позаду будинку, та, на якій ми саме стоїмо. Від патіо до красивого причалу, оточеного каліфорнійськими маками, тягнеться доріжка. Є навіть звукова система з колонками, вмонтованими по кутках у па-

тіо та в дерев'яних панелях через кожні метрів десять — немає жоднісінького місця всередині чи надворі, куди не долинала б музика. Оскільки будинок розташований віддалік від ряду кондомініумів, звук не заважає тим, хто прагне розслабитися на відпочинку.

Ідеальне місце для втечі, справжній палац над водою.

І його подарували нам.

Усім п'ятьом.

Батьки приголомшили нас на випускному, вручивши документ, який підтверджував, що всі ми є рівноправними власниками житла. Вони сказали, що вирішили так вчинити ще кілька років тому, щоб тримати нашу компанію вкупі, хай куди нас занесе життя після коледжу, так само, як це було з ними й пляжним будиночком. Кожному з нас була виділена рівна частка, і ніхто не зможе продати її без згоди інших. І хай життя якоїсь миті закине нас бозна-куди, ми завжди матимемо це місце, куди зможемо повернутися.

Сказати, що ми тішилися, то нічого не сказати, однак я була дещо нажаханою. Щиро кажучи, то була така гнітюча розмова. Я ж не настільки наївна, щоб вірити, що наше життя не зміниться, що ми вп'ятьох завжди триматимемося разом. Проте думати про альтернативу теж трохи страшно.

У нашому житті з'являться нові люди, я це знаю.

Деякі — на краще, деякі — навпаки.

Але що станеться, якщо один із наших світів перевернеться з ніг на голову?

Що, як човен перекинеться й ми потонемо?

Якщо ми розгубимо одне одного на шляху, хто лишиться поруч, щоб витягувати нас із води?

Може, я трохи драматизую, але це дуже реальний варіант. Гівняний варіант.

тривалих подорожей із невдоволеними похмільними вже-не-хлопцями-ще-не-чоловіками втіхи мало, але все повторюється: ми трохи роздратовано, хоч і добровільно беремо участь в експерименті під назвою «Скільки разів чоловіку треба зупинитися, щоб поспяти».

Правильна відповідь — сім. Ми зупинилися вже сім разів — дякувати дитячому сечовому міхурові Брейді.

Принаймні за останні п'ятнадцять хвилин хлопці, схоже, протверезіли, тож зрештою дозволили нам увімкнути музику достатньо голосно, щоб її можна було чути.

Чесно кажучи, мені немає на що скаржитися.

Групові поїздки на авто — це, певне, той унікальний шанс із вдаваною невинністю притулитися трішки сильніше до головного героя моїх фантазій, більше відомого як ліпший друг брата.

«Грайся, та не загравайся» — такою була гра, на яку я змушено погодилася. І грала в неї чудово. Імовірно, тому що ма-ла добрі шість років для вдосконалення майстерності.

Того дня, коли Чейз із родиною заселився в будинок навпроти, я запримітила його одразу. То було так, наче на його чоло опустилася невидима печать, величезне червоне тавро, яке волато: «Мій!!!»

Тоді я ще навіть не перейшла до старших класів, а вже бачила «Фатальну пристрасть»¹. Я розуміла силу одержимості, яка охопила мене тієї самої миті, коли я поклала на нього оком. Звісно, моє шаленство не передбачало вбивств, а перегляд того фільму поставив переді мною жахливо недосяжний ідеал жіночого тіла, але хіба ж то важливо?

¹ В оригіналі цей трилер називається *Boy Next Door*, буквально — «Хлопець по сусідству».

Чейз Гарпер став моїм сусідом. Я була рішуче налаштована показати йому район, тож натиснула на гальма велосипеда на краєчку його газону, привернувши увагу хлопця.

Тієї миті, коли Чейз усміхнувся до мене, блиснувши брекетами на все подвір'я, мій брат недоречно виринув нізвідки. Це одна з його суперздібностей.

Мейсон підскочив до нього й повалив на землю. Коли Чейз підвівся, брат випалив ту фразу, якою — іноді думаю я — краще б подавився. Він прогарчав: «Тримайся подалі від моєї сестрички!»

Я нажахано дивилася, як Чейз підхопився на ноги, наче якась стрьомна павукоподібна мавпа. Передчуваючи бійку між ними, я затамувала подих. Ще б пак, брат якось нокаутував одного малого через мене. Але Чейз засміявся — і запала тиша.

Темно-русявий зеленоокий хлопчина повернувся до мого брата, відпльовуючи траву та весело шкірячись, і запитав у Мейса, у якій футбольній команді він грає. Він саме збирався в якусь податися.

Я похнюпилася й рушила далі, бо знала, що після того єдиного запитання Мейсон і Брейді матимуть нового ліпшого друга, а я знову перетворюся на червоний знак із наведеним чорною фарбою перекресленим колом — заборонено!

За п'ять хвилин братів дуєт перетворився на трію, і вони почали зависати в нас удома. До того я ніколи не розуміла, що таке заборонений плід і як це буває, коли найдужче хочеться того, чого не можеш мати.

Яка ж це все дурня, аби хто в мене спитав.

На жаль, ніхто в мене не запитував, тож, зручно вмовившись, я змушена була спостерігати, як качки із середньої школи перетворюються на гарячих старшокласників.

Біля них крутилися всі дівчата, але хто я така, щоб їх засуджувати?

Вони були зразковими учнями, зірковими атлетами й поганими хлопцями під прикриттям. Хоч який тип чоловіків подобався б дівчатам, хтось із них трьох обов'язково підійшов би під опис.

Я люблю жартувати, що вони — це п'ятдесят відтінків Двейна Джонсона¹, бо він завжди різний, але ідеально пасує фільмові незалежно від ролі. Брейді, звісно, мав би бути його реслерською версією.

Ні, ну серйозно, усім трьом пощастило з генами. Мейсон, мій братик-наглядач, високий і підтягнутий. Він реально міг би бути дублером трохи молодшого Тео Джеймса². Брейді — це такий собі перекачаний Кен. А от Чейз — утілення досконалості.

На жаль для мене, із цим погодиться *кожна*.

Зростом і статурою він схожий на Мейса, але його темно-русаве волосся світліше на кілька відтінків. Жваві й веселі очі — наче суміш трави й водоростей. Він добрий, сильний, упевнений у собі. Майже такий самий владний, як і Мейсон із Брейді, хоча з них трьох лише він час від часу дозволяє нам, дівчатам, трохи розслабитися.

Я переконала себе, що так Чейз відмежовує себе від образу турботливого старшого брата, постаючи чоловіком, який помічає жінок і має приховані бажання, але всім відомо, що я видаю бажане за дійсне.

Дев'ять разів із десяти я думаю про чоловіка поруч зі мною. То найдавніше кліше з книжок — хотіти того, кого не мо-

¹ Американський актор, реслер.

² Британський актор.

жеш мати. Нерозділене кохання до братового кращого друга; брат, який не відступає ні на крок, щоб захистити тебе, ще й, певне, трохи психований, коли йдеться про рідну людину. Однак він із цим нічого не вдіє. Тільки-но ми достатньо підросли, щоб батько розповів нам, як втратив свою маленьку сестричку, Мейсон узяв на себе місію наглядати за кожним моїм кроком. До того ж два тижні тому загинув хлопець нашої подруги Пейтон, після чого брат узагалі став схибленим параноїком.

Оскільки Чейз провів більшу частину дороги у відключці, я була врятована від доброго десятка суворих поглядів у дзеркалі заднього огляду. Я майже певна, що саме тому Мейс і наполягає, щоб я сиділа посередині щоразу, коли ми їздимо разом, — хоче весь час наглядати за мною.

Дуже мило, що мій брат, із яким ми, до речі, двійнята, сприйняв свою роль старшого брата настільки серйозно.

А ще це страшенно дратує.

Якби ж ми не зупинилися весь ранок, то вкотилися б у місце близько одинадцятої. Але ось за чверть перша, коли ми заїжджаємо на довгу під'їзну доріжку до пляжного будиночка.

Мейсон ледве встигає запаркувати свій «тахо»¹, як Кемерон розчахує дверцята й вистрибує надвір. Вона збігає сходами нагору, крутиться босоніж та усміхнено простягає руки.

— Ну ж бо, народ! Годинничок-то цокає!

— Ми тут до кінця місяця! — кричить Мейсон крізь відчинене вікно.

— І вже втратили пів дня! — випалює у відповідь Кем.

Я всміхаюся, плескаючи брата по плечу.

— Ну ж бо, Мейсе, пів дня — тю-тю! — дражнюся, а брат

¹ «Шевроле тахо» — автомобіль американської компанії *General Motors*.